

ἀληθεύει δι' ἐκείνους μόνον οἵτινες περιπατοῦσι διὰ πίστεως καὶ οὐχὶ δι' ὄψεως.

«Θαρροῦμεν δὲ (εἴμεθα πλήρεις πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, χαίρομεν νὰ βαδίζωμεν διὰ τῆς πίστεως) καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος (ἄνευ οἴκου, ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἐπὶ τῆς γῆς) καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον» ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἐπικοινωνίας ἡμῶν

«Ἐνεκεν τούτου λοιπόν, ἀγωνιζόμεθα, ὅπως εἴτε τοῦτο γείνη ἐντὸς ὀλίγου, ὅποτε θὰ ἀφιχθῶμεν εἰς τὸν οἶκον ἡμῶν, εἴτε ἐὰν τοῦτο γείνη καὶ τὸν παρόντα καιρὸν, ὅποτε πραγματικῶς εἴμεθα μακρὰν τοῦ οἴκου, ξένοι καὶ πάροιχοι, εἴμεθα εὐπρόσδεκτοι τῷ Κυρίῳ· ἵνα ἔχωμεν τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν ἐπικοινωνίαν αὐτοῦ καὶ παρουσίαν, καὶ νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τελικῶς θὰ γείνωμεν δεκτοὶ παρ' αὐτοῦ.

«Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ, ἔμπροσθεν τοῦ θήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσηται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος, πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν εἴτε κακόν». Καθ' ὅλην τὴν παροικίαν ἡμῶν ταύτην, ἰστάμεθα, ἐνώπιον τοῦ ἐδωλίου τῆς κρίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Αὐτὸς δοκιμάζει ἡμᾶς, διὰ νὰ ἴδῃ, ἐὰν ἀγαπῶμεν αὐτὸν καὶ ἐκεῖνα ἅτινα συντείνουσι πρὸς δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην ἢ οὐχί, ἐὰν δὲ οὕτως ἔχῃ, ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον εἴμεθα πρόθυμοι νὰ θυσιασθῶμεν ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης. Σημειοῖ δὲ τὸν βαθμὸν τῆς ἀγάπης ἡμῶν διὰ τοῦ μέτρου τῶν αὐταπαρνήσεων καὶ αὐτοθυσιῶν ὑπὲρ Αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας.

Ἄλλ' ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν ὡς οἰκιῶν, τοῦτο δύναται νὰ ἀληθεύῃ μόνον περὶ τῶν «ἀγίων», «τῶν νέων κτισμάτων» ἐν Χριστῷ. Οἱ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν ἔχουσι διττότητα φύσεως, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἠδύναντο καταλλήλως νὰ ἐφαρμόσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τοιαύτας ἐκφράσεις, ὡς τὴν εἰς Ῥωμαίους η' 10,11, «Εἰ δὲ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, τὸ μὲν **σῶμα** εἶνε [ὑπολογίζεται] νεκρὸν δι' ἁμαρτίαν, τὸ δὲ πνεῦμα ζωὴ διὰ [τὴν ὑπολογισθεῖσαν] δικαιοσύνην» [τοῦ Χριστοῦ]. Ἡ νέα φύσις τῶν ἀγίων, ἀποκηθεῖσα διὰ τοῦ Λόγου τῆς Ἀληθείας, εἶναι πραγματικῶς μόνον ἡ νέα **θέλησις**, ἥτις ἐν τούτοις εἰς τὸ ἐφεξῆς προσφωνεῖται ὡς τὸ πραγματικὸν πρόσωπον, καὶ μόνον τοῦτο ἀναγνωρίζεται παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν γνωρίζει ἡμᾶς κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν νέων ἡμῶν διανοιῶν, — τῶν διανοιῶν τοῦ Χριστοῦ. Παρατηρήσατε ἐπίσης καὶ τὸ Ῥωμαίους στ' 3,4. Τὰ «νέα κτίσματα» ἔχουσι παλαιὸν τινα ἄνθρωπον, ὅστις καταστρέφεται, καὶ νέον τινα ἄνθρωπον, ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, ἢ τὸν κεκρυμμένον ἄνθρωπον τῆς καρδίας, ὅστις ἀνανεοῦται ἡμέρα τῇ ἡμέρα. — Β' Κορινθ. δ' 16. Κολασ. γ' 9,10 Ἐφεσ. δ' 23,24. Α' Πέτρ. γ' 4.

Η ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ.

Ὀλίγον μόνον οἱ μαθηταὶ ἐφαντάζοντο, ὅτι ἡ διακήρυξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτι τινὲς δὲν θὰ ἐγεύοντο θανάτου, μέχρις ὅτου θὰ ἔβλεπον τὸν Υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ Βασιλείᾳ, θὰ ἐξεπληροῦτο ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, εἰς τὸ ὅρος τῆς μεταμορφώσεως Ἐν τούτοις τοῦτο συνέβη, καὶ παρήγαγε προφανῶς μέγα τι καὶ προσχεδιασθὲν ἀποτέλεσμα ἐπὶ ἐκείνων οἵτινες παρέστησαν μάρτυρες τούτου, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων, γράφων περὶ τούτου, λέγει, (Β' Πέτρ. α' 16-18) «Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες, ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος. Λαβὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ Πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν, φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιαῦδε, ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ ἠυδόκησα. Καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν ὄντες σὺν αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ».

Ἡ σκηνὴ τῆς μεταμορφώσεως δὲν ἦτο πᾶν ὅ,τι ἐφάνη. Ἦτο «ὄραμα», καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξήγησεν εἰς τοὺς μαθητάς, ὅταν κατήλθον ἐκ τοῦ ὄρους. Ἐν τῷ ὄραματι ἐκείνῳ, καθὼς καὶ εἰς πάντα τὰ ὄραματα, τὰ μὴ πραγματικὰ φαίνονται πραγματικά. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἐν τῷ ὄραματι τοῦ Ἰωάννου, ἐν τῇ νήσῳ Πάτμῳ, ὅπερ περιγράφεται εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως Εἶδεν, ἤκουσεν ὠμίλησεν. Ἐν τούτοις ὅσα ἐδείχθησαν αὐτῷ ἐν τῷ ὄραματι, δὲν ἦσαν πραγματικότητες, — οὔτε θηρία μὲ πολλὰς κεφαλὰς, καὶ πολλὰ κέρατα, καὶ ἄγγελοι, καὶ φιάλαι, καὶ θρόνοι, οὔτε πραγματικοὶ δράκοντες, κλπ. ἀλλ' ἀπλῶς ὄραμα.

Τὸ δὲ ὄραμα ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, ἦτο τόσον καλόν, καὶ πραγματικῶς τόσον καλῶς ἐφαρμοζόμενον διὰ τὸν προτιθέμενον σκοπόν, ὅσον θὰ ἦσαν καὶ αἱ πραγματικότητες.

«Ο ΠΡΩΤΟΣ, ΟΣΤΙΣ ΘΑ ΑΝΙΣΤΑΤΟ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ».

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας δὲν ἦσαν παρόντες εἰς τὸ ὄρος, προσωπικῶς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐδείχθησαν, εἰς τοὺς μαθητάς ἐν τῷ ὄραματι. Γνωρίζομεν δὲ τοῦτο, οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς διακηρύξεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτι ἦτο «ὄραμα» ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐκ τῆς διακηρύξεως, ὅτι οὐδεὶς ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανὸν (Ἰωάν. γ' 13. Πράξ. 6' 34). Γνωρίζομεν ἐπίσης, ὅτι ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦσαν ἐκεῖ, ἀφ' οὗ δὲν εἶχον ἀναστηθῇ ἐκ τῶν νεκρῶν, διότι Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ἦτο ἡ «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων» — «ὁ Πρωτότοκος ἐν τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσι Αὐτὸς πρωτεύων». — Α' Κορινθ. ιε' 20. Κολ. α' 18

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀπόστολος σαφῶς ἀναφέρει εἰς τοὺς Ἑβραίους περὶ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν, (μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ὁ Ἡλίας), καὶ περὶ τῆς πιστότητος αὐτῶν ἐν τῷ παρελθόντι, καὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ· ὑποδεικνύει ὁμῶς ὅτι δὲν ἔλαβον εἰσέτι τὴν ἀμοιβὴν αὐτῶν, καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν λάβωσιν εἰ μὴ ἀφ' οὗ, ἡμεῖς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελίου) θὰ ἔχωμεν λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν ἡμῶν, ὡς συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ. «Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν [εὐλογίαν της] ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν». — Ἑβραίους ια' 39,40.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Μωσέως καὶ τοῦ Ἡλιοῦ μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἦτο ἀπλῆ τις ἐμφάνισις, τότε δεόντως ἐρωτῶμεν: Ποία λοιπὸν ἦτο ἡ σημασία, ἡ ἡ ἐξήγησις τῆς ὁράσεως ταύτης; Ἀποκρινόμεθα, Ἦτο εἰκὼν τις, παραστατικὴ τῆς ἐνδόξου Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν προεῖπε, καὶ καθὼς ὁ Πέτρος κατενόησε τοῦτο καὶ ἐξήγησεν. Εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην οἱ τρεῖς μαθηταὶ δὲν ἀπετέλουν μέρος. Ἦσαν ἀπλοῖ θεαταί. Ὁ Χριστὸς ἦτο ἡ κεντρικὴ εἰκὼν· τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ καὶ τὰ ἐνδύματα, λάμποντα μετὰ θαυμαστῆς στιλπνότητος, παρίστων ἐν εἰκόνι τὰς δόξας, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν πνευματικὴν φύσιν, ἣν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλαβε κατὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ, «αὐτὴ ἡ εἰκὼν τοῦ προσώπου τοῦ Πατρός». Εἶναι ἡ αὐτὴ πνευματικὴ δόξα, ἣτις δείκνυται εἰς τὰς ὁράσεις τῆς Ἀποκαλήψεως, ἐνθα ὁ Κύριος ἡμῶν παρίσταται ὡς ἔχων ὀφθαλμούς, ὡς φλόγα πυρός, καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, λαμπροὺς, λάμποντας ὡς χαλκολίβανος, κλπ. (Ἀποκ. α' 14,15. β' 18). Κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν θὰ εἶναι πλέον σάρξ, διότι καθὼς αὐτὸς ἐμαρτύρησεν, «σὰρξ καὶ αἷμα δὲν δύνανται νὰ κληρονομήσωσι τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Οὗτος εἶναι ἤδη καὶ θὰ ἦναι πάντοτε, ἔνδοξος πνευματικὴ ὑπαρξίς τῆς ἀνωτάτης τάξεως — τῆς Θείας φύσεως· ἡ δὲ μεταμόρφωσις σκοπὸν εἶχεν ὅπως μεταδῶσιν εἰς τὰς διανοίας τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἀμυδρὰν τινα ἀντίληψιν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης. Ὁ Μωϋσῆς παρίστα τοὺς πιστοὺς ὑπερνικητὰς τοὺς προσηγηθέντας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ περιγραφομένους ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου (Ἑβρ. ια' 39,40) οἵτινες δὲν δύνανται νὰ τελειοποιηθῶσιν, ἕως οὗ ἡ Βασιλεία θὰ ἐγκατασταθῇ. Ὁ Ἡλίας παρίστα τοὺς ὑπερνικητὰς τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. — Ἰδέ Τόμον Βον κεφ. Η'.

ΑΙ ΠΑΡΟΥΣΑΙ ΧΑΡΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ.

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ, ἐν ὑμῖν μείνη, καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ» — Α' Ἰωάννου ιε' 11.—

Πάντες ὅσοι ἐκ τινος ἀπόψεως εὐρίσκονται ἔξω τοῦ οἴκου τῶν υἱῶν» — ὅσοι δὲν ἀφιερώθησαν, καὶ ἐπομένως δὲν ἐγένοντο μέλη τῆς νέας κτίσεως, τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος —, βλέποντες ὅτι τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ὁ Κύριος αὐτῶν, ἔκαμον τελείαν ἀφιέρωσιν τοῦ ἐγώ, καὶ παντὸς ἐπιγείου συμφέροντος εἰς τὸν Κύριον καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, εἶναι ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸ νὰ νομίζωσιν, ὅτι εἰς τὴν θυσίαν ταύτην, πᾶσα χαρὰ ἀπωλέσθη. Πᾶν ὅμως μέλος τῆς νέας κτίσεως, γνωρίζει ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον, καὶ δύναται νὰ μαρτυρήσῃ, ὅτι τοῦτο εἶναι μέγα λάθος· — ὅτι καίτοι ἐπίγειοι τινές χαραί, αἵτινες ποτὲ ἐθεωροῦντο λίαν προσφιλεῖς, ἐθυσιάσθησαν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀντεκατεστάθησαν ὅμως δι' οὐρανίων χαρῶν, αἵτινες ἀντισταθμίζουσι πέραν τοῦ δέοντος τὰς ἅς ὑπέστησαν ζημίαις. Καθὼς ὁ Κύριος ἡμῶν πάλιν λέγει· «Ὑμεῖς λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται». (Ἰωάν. ιστ' 20). Ἡ νέα κτίσις, πρέπει πᾶσα νὰ γενηθῇ τοῦ πικροῦ ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἀπεστράγγισε μέχρι τρυγός· πρέπει πάντες νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ συμπαθείας διὰ τὰς ἀδυναμίας τῆς σαρκός· πάντες δέον νὰ ἀναγνωρίσωσι σαφῶς τὸ ἁμαρτωλὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὴν πικρότητα αὐτῆς· πάντες πρέπει νὰ δοκιμασθῶσιν, ὡς πρὸς τὴν πιστότητα αὐτῶν πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα, καὶ τὴν προθυμίαν αὐτῶν εἰς τὸ νὰ θυσιάσωσι πᾶν ἐπίγειον πρᾶγμα, καθόσον τὸ συμφέρον τοῦ ἔργου αὐτοῦ, καὶ ἡ πρὸς τὸ δίκαιον πιστότης θὰ ἀπῆται τοῦτο. Εὐλογίαι ὅμως ἔρχονται διὰ μέσου τῶν δακρύων τούτων, καὶ θλίψεων καὶ τῶν τοιούτων ἀπογοητεύσεων — ἡ εὐλογία τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Θείας ἐπιδοκιμασίας, ἥτις εἶναι χαρὰ ἀνωτέρα τῆς τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, αἱ χαραὶ τοῦ Κυρίου, ἡ ἐπακοινωνία καὶ ἡ σχέσις μετὰ τοῦ Πατρὸς.

Δὲν θὰ ὑπῆρχον τοιαῦται χαραί, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον αἱ μακάριαι ἡμῶν ἐλπίδες. Ἐὰν αἱ χαραὶ ἡμῶν ἐξηρτῶντο ἐκ τῶν περιστάσεων τῆς ζωῆς μόνον ταύτης, θὰ εἴμεθα ἄνευ χαρᾶς, καὶ καθὼς ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, θὰ εἴμεθα οἱ «ἀθλιότεροι πάντων τῶν ἀνθρώπων». (Α' Κορινθ. ιε' 19). Ὅποτεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐδράζεται ἐπὶ τῶν πολυτίμων καὶ μεγίστων ἐπαγγελιῶν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τότε αἱ χαραὶ βλαστάνουσιν ὡς ἄνθη ἐν τῇ ἐρήμῳ, ζωοποιούμενα ὑπὸ τῶν δακρύων ἡμῶν, — τοιαῦτα ἄνθη χαρᾶς καὶ εὐλογίας, ἅτινα ὁ δυστυχὴς κόσμος ἐν τῇ ἐρημικῇ αὐτοῦ καταστάσει δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ, ἢ νὰ φαντασθῇ. Καὶ καθὼς αἱ χαραὶ ἡμῶν ἐξαρθῶνται ἐκ τῶν ἐλπίδων ἡμῶν, αὗται πάλιν ἐξαρθῶνται ἐκ τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν.

Δὲν εἶναι ἀρκετόν, ὅτι ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ἐπαγγελία τις, καὶ ὅτι ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐξηρητήθη ἐκ ταύτης.

Κατὰ Θείαν διάταξιν ἡ χαρὰ ἥτις βλαστάνει εἰς τὴν ὑπαρξιν διὰ τῆς ἐμφυτευθείσης ἐλπίδος, καὶ προσδοκίας, πρέπει νὰ ἐκτρέφηται διὰ τῆς προσευχῆς, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ Κύριος ἡμῶν ὑποδεικνύει τὴν στενὴν σχέσιν μεταξὺ προσευχῆς καὶ τῆς διαιωνίσεως τῆς χαρᾶς ἡμῶν λέγων,

«Αἰτεῖτε καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη».
— Ἰωάννου ιστ' 24.—

«Ἐν τῇ παρουσίᾳ σου εἶναι πλησμονὴ χαρᾶς, τερπνότητες εἶναι διαπαντός ἐν τῇ δεξιᾷ σου», διακηρύττει ὁ Προφήτης. (Ψαλ. ιστ' 11). Διότι δὲ ἡ προσευχὴ ὁδηγεῖ τὴν ψυχὴν ἐνώπιον τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦτο αὕτη προπαρασκευάζει τὴν ὁδὸν διὰ τὴν Θείαν εὐλογίαν, καὶ τὰς ὑπερτάτας χαράς. Προφανῶς δὲ ἡ διάνοιξις τῆς ὁδοῦ διὰ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, ὅπως πλησιάζῃ τὸν θρόνον τῆς χάριτος, δὲν γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως οὗτοι μεταλλάξωσι τὸ Θεῖον θέλημα ἢ σχέδια. Τοιαύτη σκέψις εἶναι ἀσυμβίβαστος, πρὸς πᾶσαν λογικὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος. Ἐπομένως, ὁ Κύριος διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ἡ κατάλληλος προσευχὴ δὲν εἶναι ἐκείνη ἥτις γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν, ἵνα ἐκτελεσθῶσι τὰ ἴδια ἡμῶν θελήματα, ἅτινα ἀντίκεινται πρὸς τὸ Θεῖον θέλημα, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τελείας ἡμῶν ὑποταγῆς εἰς τοῦτο. Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει περὶ τινων, «Αἰτεῖτε καὶ δὲν λαμβάνετε διότι κακῶς αἰτεῖσθε» — συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας ὑμῶν ἐπιθυμίας· καὶ οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὰς Θείας διατάξεις καὶ σχέδιον. — Ἰάκ. δ' 3.

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος ὁ Κύριος ἡμῶν συμβουλεύει, λέγων, «μὴ βαττολογεῖτε, ὥσπερ οἱ ἐθνικοί, δοκοῦσι γάρ, ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται· ὁ γὰρ Πατὴρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος οἶδε, ὧν χρεῖαν ἔχετε πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτεῖσθαι αὐτόν. Μὴ οὖν μερμινήσητε [μὴν ἀγωνιάτε] λέγοντες· Τί φάγωμεν ἢ τί πίνωμεν, ἢ τί περιβαλλώμεθα. Πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα [τὰ ἐπίγεια] προστεθήσεται ὑμῖν» — ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, συμφώνως πρὸς τὴν σοφίαν αὐτοῦ». (Ματθ. στ' 25-34). Καὶ πάλιν ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει, «Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ ρήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε, αἰτήσεσθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν». (Ἰωάν. ιε' 7). Οἱ ἀκόλουθοι ὅροι εἶναι λίαν σπουδαιότατοι,

(1) Ἐκεῖνος ὅστις προσφέρει τὴν προσευχήν, πρέπει νὰ ᾔναι ἐν Χριστῷ, — πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς στενὴν σχέσιν μετ' αὐτοῦ, καὶ ζωτικὴν τοιαύτην, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀξίας τῆς θυσίας αὐτοῦ

τῆς καταλλαγῆς, καὶ δι' ἀφιερώσεως εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ τὸ ἔργον. Ἐπὶ πλεόν δέ, πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ νὰ παραμένῃ οὕτως ἐν τῷ Χριστῷ ὡς μέλος τοῦ σώματός του, ὡς μέλος τῆς νέας κτίσεως, ἵνα ἔχῃ τὸ προνόμιον τῆς προσευχῆς, ἣτις ἀναφέρεται ἐνταῦθα,

(2) Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐπιτρέψῃ, ὅπως ὁ λόγος τοῦ Κυρίου παραμένῃ ἐν αὐτῷ· πρέπει νὰ συμμετέχῃ τοῦ Λόγου τῆς Ἀληθείας καὶ χάριτος, ἐὰν θὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ τὴν ἀναγκαίαν σοφίαν ὅπως ζητῇ, ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα οὗτος θὰ ἠὺχαριστεῖτο νὰ παράσχῃ, — ἄλλως, καίτοι εἶναι ἐν Χριστῷ, νέον κτίσμα, αἱ προσευχαί του συνήθως θὰ παρέμενον ἄνευ ἀπαντήσεως, διότι κακῶς ἠτήσαντο. Μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπαγγέλλονται ἀμφοτέρας ταύτας τὰς ιδιότητες, καὶ προσόντα, δύνανται νὰ προσδοκῶσιν, ὅπως πλησιάσωσι τὸν θρόνον τῆς οὐρανίου χάριτος, μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης, καὶ μετὰ πλήρους βεβαιότητος πίστεως, ὅτι τὰ αἰτήματα αὐτῶν θὰ εἰσακουσθῶσιν, — ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ τοῦ Θεοῦ. Μόνον οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ κατέχωνται ὑπὸ πλησμονῆς χαρᾶς.

Καθὼς αἱ Γραφαὶ ἐξηγοῦσι, προσευχὴ εἶναι ἡ προσπάθεια ὅπως ἐπιτύχωμεν εἴσοδον ἐνώπιον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ τηρῶμεν τὴν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν. Τίς λοιπὸν δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸν θρόνον τῆς οὐρανίου χάριτος, ἵνα «λάβῃ ἔλεος καὶ εὖρη χάριν διὰ πάντα καιρὸν ἀνάγκης». (Ἐβρ. δ' 16). Ἀποκρινόμεθα μετὰ τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ὁ κόσμος ἐν γένει, δὲν ἔχει τὴν εἴσοδον ταύτην, δὲν ἔχει τὸ προνόμιον τοῦτο τῆς προσευχῆς. Εἶναι ἀληθές πραγματικῶς, ὅτι ἑκατομμύρια ἀπίστων προσφέρουσι προσευχὰς εἰς τὴν Θεότητα, μετὰ διαφόρων ἀντιλήψεων περὶ τοῦ ποῖα εἶναι αὕτη, καὶ τί εἶναι· αἱ προσευχαὶ ὅμως αὐτῶν δὲν εἶναι εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεόν. «Πιστεῦσαι γὰρ δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ, ὅτι ἐστὶ (πρέπει νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτόν, ὡς τὸν Αὐθύπαρκτον), καὶ τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτόν μισθαποδότης γίνεται [εἰς ἐκείνους οἵτινες ζητοῦσι νὰ γνωρίσωσιν Αὐτόν, νὰ ὑπακούσωσιν εἰς Αὐτόν καὶ νὰ ὑπηρετήσωσιν Αὐτόν]». (Ἐβρ. ια' 6). Ὁ Κορνήλιος ἦτο εἰς ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου εἰδους, ὅστις ἀνεγνώριξε τὸν ἀληθῆ Θεόν, καὶ ἐσέβετο αὐτόν, καὶ ἐζήτηι νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ κάμῃ τὸ θέλημά Του· εὐθύς δὲ ὡς τὸ Θεῖον σχέδιον ἀφίκετο εἰς τὴν ἀναγκαίαν βαθμίδα τῆς ἀναπτύξεώς του, ὥστε νὰ ἐπιτραπῇ, ὅπως ἡ εὐνοια τοῦ Θεοῦ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τοὺς ἐθνικούς, αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ ἐλεημοσύναι αὐτοῦ, ἔτυχον ἀπαντήσεως. Ἐν τούτοις δὲν ἐπετράπη εἰς αὐτόν νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τὴν πλήρη καὶ κατάλληλον ἔννοιαν, ἀλλὰ καθωδηγήθη, ὅπως μετακαλέσῃ τὸν Πέτρον, ὅστις θὰ ἔλεγεν εἰς αὐτόν «λόγους», διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξήγετο ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἀποξενώσεως καὶ τοῦ χωρισμοῦ εἰς τὴν κατά-

στασιν τῆς ἁρμονίας, καὶ τῆς υἰότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ εἶχε τὸ προνόμιον υἱοῦ — τὸ προνόμιον τοῦ νὰ πλησιάσῃ τὸν Πατέρα, ἐν τῷ θρόνῳ τῆς οὐρανίου χάριτος.

Αἱ γενικῶς ἐπικρατοῦσαι χαλαραὶ ἰδέαι, σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ὑποτίθεται ὅτι πᾶν πρόσωπον, ὅπουδῆποτε, καθ' οἷονδῆποτε χρόνον, καὶ ὑπὸ οἰασδῆποτε συνθήκας, δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸν θρόνον τῆς χάριτος, καὶ γίνῃ ἀποδεκτὸς, εἶναι ἐσφαλμένα. Καθὼς ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὸν Κορνῆλιον, ὅπως πρὶν ἢ χρησιμοποίησῃ τὸ προνόμιον τῆς διὰ τῆς προσευχῆς ἐπικοινωνίας, ἀκούσῃ καὶ πιστεύσῃ, καὶ ἀποδεχθῇ τοὺς λόγους τοῦ Πέτρου — ἐξηγουντος εἰς αὐτόν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν καταλλαγήν, καὶ τὸ οὕτως παρασχεθὲν προνόμιον τῆς υἰοθεσίας αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Θεοῦ, — τοιοῦτοτρόπως παρομοία τις γνῶσις εἶναι ἐξ ἰσου ἀναγκαία διὰ πᾶν πρόσωπον.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκφράζει τὴν ἰδίαν σκέψιν, διακηρύττων ὅτι, ὁ Χριστὸς ἤνοιξε δι' ἡμᾶς, «νέαν καὶ ζῶσαν ὁδόν», ἡ «νέαν ὁδὸν ζωῆς», διὰ τοῦ καταπετάσματος—τοῦτέστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, ἵνα ἡμεῖς ἔχωμεν τὴν παρησίαν ὡς ἀδελφοί, νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ τοιοῦτοι «ἀδελφοί» οἱ ἔχοντες σχέσιν πρὸς τὸν μέγαν Ἀρχιερέα, ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, προτρέπονται ὅπως «προσέρχωνται μετὰ ἀληθινῆς καρδίας, ἐν πληροφορίᾳ πίστεως,» ἀναγνωρίζοντες ὅτι αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν καὶ ἀνομίαι, τελείως ἐκαλύφθησαν, καὶ ὅτι καὶ οὗτοι ἐγένοντο τελείως ἀποδεκτοὶ παρὰ τοῦ Πατρός. (Ἐβρ. ι' 17-22). Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα οἵτινες ἔχομεν Ἀρχιερέα, δυνάμενον νὰ συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, οἵτινες δυνάμεθα νὰ προσερχώμεθα μετὰ παρησίας εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, ἵνα ἡμεῖς λάβωμεν ἔλεος, καὶ χάριν εὗρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν». — Ἐβρ. δ' 15,16.

Ἀλλ' ἐνῷ μόνον ἡ ἀφιερωμένη τάξις, οἱ ὑφιερεῖς, ἡ νέα κτίσις, ἐνθαρρύνονται οὕτως, ἵνα προσέρχωνται εἰς τὸν θρόνον μετὰ θάρρους, καὶ ἐμπιστοσύνης, εἶναι λίαν προφανές, ὅτι πάντες, οἵτινες ὑπὸ τινα κατάλληλον ἔννοιαν ἀνήκουσιν εἰς τὸν «οἶκον τῆς πίστεως», δύνανται νὰ ἀπολαμβάνωσιν ἐν τινι βαθμῷ τὰ προνόμια τῆς προσευχῆς, τὸ προνόμιον τῆς εὐχαριστίας, καὶ τῆς μεσολαβήσεως, καὶ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς ἀξίας τῆς καταλλαγῆς. Ἐν τούτοις, δὲν ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ προσέρχωνται μετὰ παρησίας, ἢ καθ' οἷονδῆποτε τρόπον, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων. Μόνον οἱ ἀφιερωμένοι, ἡ νέα κτίσις, τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Ἱερέως, ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ εἰσέρχωνται ἐνώπιον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς, ὑπὸ τὴν εἰδικὴν ταύτην ἔννοιαν. Καὶ μόνον οὗτοι ἐπομένως, δύνανται

νὰ ἔχωσι τὴν πλησμονὴν τῆς χαρᾶς, ἣν ὁ Διδάσκαλος ὑπεσχέθη. Ἐπομένως ἐνῶ οὐδὲ ὑπαινισσόμεθα καὶ τὸ προνόμιον τῆς προσευχῆς πρὸς τοὺς ἀπίστους, ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ διδάξωμεν αὐτοὺς διὰ τῶν «λόγων», καθὼς ὁ Πέτρος ἐδίδαξε τὸν Κορνήλιον, ἵνα οὕτως δυνηθῶσι νὰ γνωρίσωσιν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον δέον νὰ πιστεύσωσι, πρὶν ἢ ἔχωσιν οἰανδῆποτε στάσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐν τούτοις, δυνάμεθα νὰ ἐνθαρρύνωμεν πάντας, τοὺς εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν πιστεύσαντας, ὅπως προσεύχωνται εἰς τὸν Πατέρα, εὐχαριστοῦντες, καὶ παρουσιάζοντες τὰ αἰτήματα αὐτῶν, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς τοὺς τοιούτους ἐν τούτοις δέον νὰ δώσωμεν νὰ ἐννοήσωσιν ἐλευθέρως, ὅτι ἡ διὰ τῆς πίστεως κατάστασις αὐτῶν τῆς δικαιοσύνης, δὲν εἶναι καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῆς Θείας βουλῆς δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀρχὴ τῆς καταλλήλου ὁδοῦ ὅπως πλησιάσωσι τὸν Θεόν, — τὸ πρῶτον βῆμα διὰ τὴν προσέγγισιν ἐκείνην — καὶ ὅτι τὸ δεύτερον βῆμα τῆς τελείας ἀφιερώσεως εἰς τὸ Θεῖον θέλημα, πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ὑπ' ἐκείνων οἵτινες θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀπολαμβάνωσι τῶν καταλλήλων προνομιῶν τῆς προσευχῆς, τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας, καὶ τοῦ πληρώματος τῆς χαρᾶς, ἥτις συνέχεται πρὸς ταύτην.

Πρέπει δὲ νὰ ὑποδειχθῇ εἰ αὐτοὺς ὅτι ἡ ἀμέλεια τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δευτέρου βήματος, θὰ ἐσήμαινεν ὅτι κατέχονται ὑπὸ τῆς διαθέσεως νὰ δεχθῶσι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ (τὴν δικαίωσιν) ἐπὶ ματαίῳ. (Β' Κορινθ. στ' 1). Ἀφ' οὗ δὲ ἀπῆλανσαν ἐπὶ τινα χρόνον τὰ τοιούτου εἶδους προνόμια τῆς προσευχῆς, καὶ ἀρνοῦνται ἤδη νὰ προχωρήσωσιν, ὅπως ἐκτελέσωσι τελείαν ἀφιέρωσιν ἑαυτῶν εἰς τὸν Κύριον, οὗτοι βεβαίως θὰ ἀρχίσωσι νὰ αἰσθάνωνται ἐνδοιασμόν τινα πρὸς τὴν προσευχήν — θὰ αἰσθάνωνται ὅτι εἶναι ἀναρμόδιον τὸ νὰ ἐξακολουθῶσι λαμβάνοντες τὰς Θείας εὐνοίας, καὶ αἰτοῦντες διὰ περισσοτέρας, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἀποσφύρουσιν ἐκ τοῦ Κυρίου τὴν ἀφιέρωσιν τῶν καρδιῶν αὐτῶν, — τὴν λογικὴν αὐτῶν λατρείαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἡ ἀφιερωμένη τάξις ἀναγράφεται εἰς τὰς Γραφὰς ὡς μνηστὴ τοῦ Χριστοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ γενικὸς οἶκος τῆς πίστεως, καταλλήλως παριστᾷ ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους τὰ προνόμια τῆς μνηστείας διηνοίχθησαν. Ἡ νέα κτίσις, ὡς μεμνηστευμένη νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ παρέδωκε καρδίαν καὶ γλῶσσαν, καὶ πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν εἰς τὸν Κύριον αὐτῆς καὶ τὴν ὑπηρεσίαν του, δύναται λογικώτατα, καὶ εὐγνωμόνως νὰ δέχεται παρ' αὐτοῦ τὰς εὐλογίας, προνόμια, προστασίαν, ἐπίβλεψιν, καὶ δῶρα, ἅτινα αὐτὸς ηὐδόκησε νὰ ὑποσχεθῇ εἰς αὐτήν, ὡς τὴν μεμνηστευμένην Νύμφην Αὐτοῦ.

Καθὼς γυνὴ τις, ἥτις ἀπέρριψε τὸν μνηστῆρα, καὶ ἡρνήθη νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά της καὶ καρδίαν, δὲν θὰ ἡδύνατο λογικῶς νὰ ἀποβλέπῃ πρὸς αὐτόν, μετὰ ταῦτα, ὅπως ἀπολαμβάνῃ τῆς μερίμνης, καὶ προστασίας, καὶ εὐλογίας καὶ προνομιῶν, καὶ

τῆς χαρᾶς, ἅτινα οὗτος εἶχε μέχρι τοῦδε παράσχη εἰς αὐτὴν ἐλευθέρως, οὕτως καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐξακολουθητικῶς ἀπορρίπτουσι τὴν Θεῖαν εὐνοίαν, μέχρι τοῦ βαθμοῦ ὥστε ἀρνοῦνται ὅπως ἀφιερώσωσι τὸ ὀλίγον αὐτῶν πᾶν εἰς τὸν Κύριον, δὲν θὰ ἡδύναντο πρεπόντως νὰ ἀποβλέπωσι πρὸς αὐτόν, ἢ νὰ ζητῶσι τὰς εὐλογίας, ἃς ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν, καὶ τοὺς ἐκδηλοῦντας τὴν ἀγάπην αὐτῶν διὰ τῆς ἑαυτῶν ἀφοσιώσεως, διὰ τῆς ἑαυτῶν καθιερώσεως.

Πρέπει δὲ νὰ γίνηται ἡ κατάλληλος διάκρισις, μεταξὺ ἐκείνων δηλαδή οἵτινες ἀπλῶς ἀπεδέχθησαν τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκείνων οἵτινες μετεχειρίσθησαν τὴν δικαίωσιν ταύτην, καὶ προέβησαν πρὸς τὴν ἀφιέρωσιν, καὶ τὴν τελείαν σχέσιν αὐτῶν πρὸς τὸν Κύριον. Τὸ γεγονός δὲ ὅτι τὰ Θεόθεν διαταχθέντα ταῦτα ὅρια, μεταξὺ τῶν διαφόρων τάξεων τῶν πιστῶν, δὲν ἀναγνωρίζονται ἔτι σαφέστερον, τὸ γεγονός τοῦτο ἀποβαίνει πρὸς ζημίαν ἀμφοτέρων. Ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ τῶν ἀπίστων, πρέπει σαφῶς νὰ καθορίζηται. Πάντες οἱ πρῶτοι πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωνται ὡς ἀδελφοὶ τοῦ «οἴκου τῆς πίστεως», ἀλλ' οὐχὶ καὶ οἱ τελευταῖοι. Καὶ πάλιν, ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες πιστεύουσι, καὶ οἵτινες ἀφιέρωσαν ἑαυτούς, καὶ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἔπραξαν οὕτως, καθαρώς πρέπει νὰ διακρίνηται, οἱ πρῶτοι δὲ πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωνται ὡς ἡ ἐκκλησία, ἡ νέα κτίσις, τὸ Βασίλειον Ἱεράτευμα, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσι πᾶσαι αἱ μέγιστα καὶ τίμια ἐπαγγελίαι.

Ἐὰν δὲ αἱ δακρίσεις αὗται σαφῶς ἀνεγνωρίζοντο, τοῦτο θὰ ἀπέβαινε πρὸς ὠφέλειαν (1) τοῦ κόσμου, διότι οὗτος θὰ καθωδηγεῖτο εἰς τελειοτέραν ἔρευναν καὶ πραγματικωτέραν πίστιν, (2) θὰ ἀπέβαιnen πρὸς ὠφέλειαν ἐπίσης, πρὸς τοὺς μὴ ἀφιερωμένους πιστοὺς, διότι θὰ καθωδήγει αὐτούς νὰ ἀναγνωρίσωσιν, ὅτι ἐὰν δὲν προβῶσιν εἰς τελείαν ἀφιέρωσιν, δὲν θὰ γίνωσι συγκληρονόμοι μετὰ τῶν ἁγίων, ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, εἴτε εἰς τὰς μελλούσας δόξας, εἴτε εἰς τὰ παρόντα προνόμια καὶ χαρὰς. (3) Ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἀνεγνωρίζετο, πιστεύομεν, ὅτι θὰ εἶχεν ἐπίσης διεγερτικὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν μὴ ἀφιερωμένων, διότι θὰ ὠδήγει αὐτούς περισσότερον συχνάκις εἰς τὴν λῆψιν θετικῆς αποφάσεως, διὰ τῆς ἀποσκορακίσεως τῶν ἀβασίμων αὐτῶν φαντασιοσκοπιῶν, ὅτι κατὰ τινὰ δῆθεν τρόπον ἢ ἄλλως πως, ἡ ἀπλὴ πίστις εἰς τὸν Χριστόν, ἄνευ ἀφιερώσεως, καθιστᾷ αὐτοὺς, υἱοὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ κληρονόμους, καὶ παρέχει εἰς αὐτούς τὰ προσόντα, ὅπως συμμετέχωσιν εἰς τὰς πλουσιωτάτας Θείας εὐλογίας, τὰς διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ τὰς διὰ τὴν μέλλουσαν προορισθείσας.

Τὸν συντεθλασμένον κάλαμον δὲν πρέπει νὰ συντρίψωμεν, καὶ τὸ καπνίζον λινάριον δὲν πρέπει νὰ σβύσωμεν, ἀλλὰ πρέπει

νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς συντεθλασμένους καλάμους νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι, ἵνα δεόντως συμμετάσχωσιν εἰς τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, παρούσας ἢ μελλούσας, πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς Θείας εὐνοίας, συμφώνως πρὸς τοὺς Θείους ὅρους, πρέπει νὰ ἀφιερῶσωσιν ἑαυτοὺς τελείως εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν θέλωσι νὰ παύσωσιν ὄντες κάλαμοι συντεθλασμένοι, καὶ νὰ γίνωσι χρήσιμοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου. Τὴν ὑποκαίουσαν πίστιν δὲν πρέπει νὰ σβύσωμεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀνεμίζωμεν, ὅπως ἀνάψῃ εἰς φλόγα ἱερᾶς ἀγάπης, ἥτις θὰ παρώτρυνεν εἰς πλήρη ἀφιέρωσιν ἑαυτοῦ, — εἰς τελείαν ὁυσίαν, συμφώνως πρὸς τὴν Θείαν πρόσκλησιν, καὶ ἥτις τοιοῦτρόπως θὰ ὠδήγει πρὸς συμμετοχὴν εἰς τε τὰς παρούσας καὶ μελλούσας χαράς.

Καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ εἰς σελίδα 498, ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει ὅτι τὰ τέκνα τῶν πιστῶν, λογιζονται μετ' αὐτῶν, ὡς συμμέτοχα εἰς τὴν Θείαν χάριν τῆς δικαιοσύνης — ὡς οὐχὶ πλεον ἀνόσια καὶ ἀκάθαρτα ἀλλὰ «δωρεὰν δεδικαιωμένα». Ἡ δεδικαιωμένη αὕτη στάσις, καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς, πρὸς τὴν Θείαν μέριμναν καὶ πρόνοιαν ἐξακολουθεῖ ἐκ τῆς γεννήσεως, μέχρι τῆς ἡλικίας τῆς βουλήσεως· τὰ δὲ τοιαῦτα τέκνα προφανῶς ἔχουσι τὰ προνόμια τῶν δεδικαιωμένων εἰς τὸ ζήτημα τῆς προσευχῆς, δεχόμενα ἐν ἀναλογίᾳ τὰς χαράς, καὶ τὰς προκυπούσας εὐλογίας. Ἐκ νεαρωτάτης νηπιότητος, πρέπει νὰ διδασκῶσιν, ὅπως θεωρῶσι τὸν Παντοκράτορα, τὸν Θεόν τῶν γονέων αὐτῶν, ὡς Θεόν αὐτῶν, ἐκ νεαρωτάτης δὲ ἡλικίας, πρέπει νὰ δοθῇ εἰς αὐτὰ νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι καθὼς ὁ γονεὺς ἴσταται μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ τέκνον αὐτῶν ἴσταται καὶ ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, διὰ μέσου τοῦ γονέως αὐτοῦ. Ὁ ἀφιερωμένος γονεὺς, ἢ οἱ γονεῖς, ἐν ἐκάστῳ Χριστιανικῷ οἴκῳ, πρέπει νὰ θεωρῶνται, ἐπομένως, ὡς οἱ ἱερεῖς τοῦ οἴκου, ὑπὸ τινα ἔννοιαν, ἐνῷ δὲ τὸ τέκνον δύναται καταλλήλως νὰ ἐνθαρρύνηται, ὅπως προσεύχεται εἰς τὸν Κύριον, δὲν πρέπει νὰ παραμελῇται τὸ μάθημα, ὅτι ἡ οἰκογένεια, καὶ πάντα αὐτῆς τὰ συμφέροντα καὶ αἱ ὑποθέσεις, εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν Θείαν ἐπίβλεψιν, ὡς οἰκογένεια, ἕνεκα τοῦ ἀφιερωμένου γονέως ἢ γονέων, μελῶν τῆς νέας κτίσεως. Τὸ τέκνον πρέπει νὰ διδασκῇ, ὅπως ἀποβλέπῃ ἀνυπομόνως πρὸς τὸν χρόνον, ὅποτεν ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας καὶ τῆς κρίσεως αὐτοῦ, θὰ τῷ ἐπέτρεπον δεόντως, ὅπως ἐκτελέσῃ τελείαν ἀφιέρωσιν ἑαυτοῦ εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰσέλθῃ οὕτως εἰς τὰ προνόμια, καὶ τὰς χαράς, αἵτινες ὑπεσχέθησαν εἰς τοὺς τοιοῦτους.

Ἐνῷ δὲ τὰ νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, προτρέπονται ἐν τῷ ἄνωθι χωρίῳ, ὅπως μὴ ζητῶσιν, ὅπως μὴ ἀγωνιῶσι, καὶ ὅπως μὴ προσεύχωνται δι' ἐπίγεια πράγματα, — τί θὰ φάγητε, καὶ τί πίητε καὶ τί ἐνδυθήσεσθε ἀλλὰ ἐμπιστεύησθε ταῦ-

τα πάντα εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς,—οὗτοι καθοδηγοῦνται περὶ ἐνὸς πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Πατὴρ μεγάλως θὰ ἡὐχαριστεῖτο, ἐὰν προσηύχοντο, καὶ σχετικῶς πρὸς τὸ ὁποῖον Οὗτος θὰ ἡὐχαριστεῖτο νὰ ἀπαντήσῃ εὐρέως εἰς τὰ αἰτήματα αὐτῶν. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον πρέπει εἰδικῶς νὰ ζητῶσι, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ προσεύχωνται, εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα — τὸ πνεῦμα τῆς ἀγιότητος, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, τὸ πνεῦμα τοῦ ὑγιαίνοντος νοός, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης. Οἱ λόγοι τοῦ Διδασκάλου εἶναι, «Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὑπάρχοντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ (ἐπίγεια) διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ Πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ, δώσῃ πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;» — Λουκ. ια' 13.

Ἐνταῦθα λοιπὸν ἔχομεν σαφεῖς πληροφορίας, σχετικῶς πρὸς τὴν βάσιν, ἣ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ θεμέλιον, ἣ βάσις πάντων τῶν αἰτημάτων ἡμῶν, ἐὰν θέλωμεν νὰ τυγχάνωμεν ἀπαντήσεως. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν πρέπει νὰ προσευχώμεθα, ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ ζητῶμεν κακῶς. Πρέπει νὰ φρονῶμεν τὰ ἄνω καὶ ὄχι τὰ ἐπὶ τῆς γῆς—τὰ ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς μελλούσης ἡμῶν περιβολῆς, τῆς ἐνδόξου περιβολῆς, ὁπότε θὰ γίνωμεν ὅμοιοι πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν, καὶ θὰ ἴδωμεν αὐτόν καθὼς ἐστί, μᾶλλον ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιγείου ἡμῶν ἐνδυμασίας. Αἱ ἀγάπαι ἡμῶν πρέπει νὰ ᾔναι διὰ τὴν πνευματικὴν τροφήν,—διὰ τὸν πνευματικὸν ἄρτον, τὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντα, καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν πολυτίμων ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ κέντρον, καὶ ἡ οὐσία. Ταῦτα πρέπει νὰ ζητῶμεν ταῦτα πρέπει νὰ ἰδιοποιώμεθα· καὶ ταῦτα ἐπομένως, πρέπει νὰ ᾔναι τὸ κέντρον τῶν προσευχῶν ἡμῶν. Τοιουτοτρόπως δέ, ἡ ἀγρυπνία ἡμῶν, ἡ προσευχή, καὶ ἡ καθημερινὴ αἴτησις ἡμῶν, θὰ εὐρίσκηται ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ. Ἐξ ἄλλου δέ, αἱ εὐχαριστίαι πρέπει μεγάλως νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τῶν αἰτημάτων, ἀπὸ τοῦ χρόνου, κατὰ τὸν ὁποῖον μανθάνομεν περὶ τοῦ μήκου, καὶ πλάτους, καὶ ὕψους, καὶ βάθους τῆς Θείας προνοίας, διὰ τε τὴν νέαν κτίσιν, καὶ διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν κατὰ σάρκα, καὶ διὰ πάσας τὰς φυλὰς τῆς γῆς. Τὶ ἡδυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν καλλίτερον, ἢ περισσότερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει ἤδη ὑποσχεθῇ;

Βεβαίως δὲν θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν περισσότερόν τι ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔχει ἤδη ὑποσχεθῇ, σχετικῶς πρὸς τὰς μελλούσας δόξας, τῆς νέας κτίσεως· ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν περισσότερα, σχετικῶς πρὸς τὰς χαράς τῆς αὐτῆς τάξεως Πᾶσα πρόνοια, τὴν ὁποῖαν ἡ λογικὴ θὰ ἡδύνατον φαντασθῇ, πᾶσα ἀνάγκη πᾶσα ἔλλειψις, ἔχει ἤδη προνοηθῇ δι' ἡμᾶς, καὶ προμηθευθῇ, — ἐδόθη εἰς ἡμᾶς, ὅπως τὰ λάβωμεν. Ἀπλῶς

μόνον ὑπολειπόμεθα σοφίας, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς λήψεως αὐτῶν, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἰδιοποιήσεως τῶν Θείων τούτων προμηθειῶν. Ὅταν λοιπὸν εὐχαριστῶμεν, ἃς ζητῶμεν ἀπλῶς σοφίαν, καὶ χάριν, οὕτως ὥστε νὰ συμμετέχωμεν αὐτῶν, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν εἶναι πεπληρωμένη. Τὰ αἰτήματα λοιπὸν ἡμῶν πρέπει νὰ ἦναι, δι' αὐξουσιν πληρῶσιν ἐκ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος — τῆς ἄνωθεν κατερχομένης σοφίας.

Τὶ περισσότερον θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν διὰ τὸν κόσμον, ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἡ Θεία πρόνοια ἔχει ἤδη προδιατάξῃ; Οὐδέν! Οἱ ἐνδοξοὶ καιροὶ τῆς ἀποκαταστάσεως» οἱ ἐν τῷ Λόγῳ ὑποσχόμενοι, πλέον ἢ ἱκανοποιούσι πάσας τὰς ὑψηλότερας προσδοκίας ἢ ἐλπίδας τὰς ὁποίας οἱ σοφώτεροι τῶν ἀνθρώπων θὰ ἡδύναντο ποτὲ νὰ συλλάβωσιν. Ἐπομένως θὰ δυνάμεθα νὰ εὐχαριστῶμεν μόνον τὸν Θεόν, καὶ νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, καὶ ζητοῦντες, ὅπως συνεργασθῶμεν μετ' αὐτῆς, καὶ ἀναγνωρίζοντες τὴν διὰ σοφίαν ἀνάγκην ἡμῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ πρόσκλησις ἡμῶν, ὅπως ζητῶμεν τὴν βοήθειαν ταύτην τοῦ ἁγίου πνεύματος ἢ δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, — «τῆς ἄνωθεν κατερχομένης σοφίας». «Εἰ δέ τις ὑμῶν ὑπολείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ, πᾶσιν ἀπλῶς καὶ μὴ ὀνειδίζοντος». (Ἰάκ. α' 15). Διὰ τῆς σοφίας ταύτης, τόσον καλῶς θὰ ἱκανωθῶμεν νὰ ὁμιλῶμεν, καὶ νὰ ἐνεργῶμεν, καὶ νὰ φερώμεθα, ὥστε νὰ ἀποβαίνωμεν ἐπωφελεῖς εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν λοιπὸν ταύτην πρέπει νὰ γίνωνται αἱ προσευχαὶ ἡμῶν, ἵνα δυνώμεθα νὰ συνεργαζώμεθα μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ χρηστῶν τούτων κατευθύνσεων, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἤδη ἔχει ἐγχαράξῃ, — τὸ δὲ νὰ ζητῶμεν βελτίωσιν τούτων θὰ ἦτο ἀφροσύνη.

Τὸ μέγα τοῦτο προνόμιον τῆς εἰσόδου ἐνώπιον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ τῆς εἰσόδου διὰ πίστεως εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, τῆς προσεγγίσεως εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, ὅπως λάβωμεν ἔλεος, καὶ εὐρωμεν χάριν διὰ πάντα καιρὸν ἀνάγκης, δύναται νὰ ἐξασκῇται καθ' ὅλας τὰς διαφόρους συνθήκας, ὑπὸ τῶν ὁποίων περιβαλλώμεθα.

Ἐὰν δὲ ἀτομικῶς δυνάμεθα νὰ ἐγκλειώμεθα μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ἐπικοινωνῶμεν μετ' αὐτοῦ, τοῦτο γίνεται χάριν τῆς ἀτομικῆς ἡμῶν ἀνάγκης· διὰ τῆς χάριτος τοῦ δέ, ἡ μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνία ἡμῶν αὕτη, ὁ ἀποχωρισμὸς ἡμῶν οὗτος ἐκ τῶν δεινῶν καὶ διαταρασσόντων πραγμάτων, δύναται νὰ ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς ἡμᾶς, ὁπότεν πραγματικῶς ἀποσυρῶμεθα ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῶν ἄλλων. Ὅποτεν δὲ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, καὶ ἐκεῖ δὲν παρέχεται εἰς ἡμᾶς ἡ εὐκαιρία, ὅπως κάμψωμεν τὰ γόνατα, καὶ ἀνυψώσωμεν τὴν φωνὴν ἡμῶν, ἔστω καὶ διὰ ψιθυρισμοῦ, τότε προνόμιον τῆς νέας κτίσεως εἶναι, ὅπως εἰσέλ-

θη πρὸς τὸν Πατέρα διὰ τῆς διανοητικῆς ἐπικοινωνίας. Ὅπο-
ταν δὲ εὐρισκώμεθα εἰς τὴν ὁδόν, καὶ περιβαλλώμεθα ὑπὸ ταρα-
χῆς, καὶ ὀχλαγωγίας, τότε ἡ καρδία δύναται νὰ ἀνυψωθῇ, καὶ
νὰ ζητήσῃ τὴν τε σοφίαν καὶ τὴν δύναμιν, εἰς τὸν θρόνον τῆς
χάριτος. Ὅπόσον μακάρια εἶναι τὰ προνόμια ταῦτα! Ὅσοι με-
ταχειρίζονται ταῦτα περισσότερον, περισσότερον τὰ ἀπολαμβάνου-
σιν. Ἀνομοίως πρὸς τὰ ἐπίγεια, ταῦτα καθίστανται ἐπὶ μάλ-
λον πολύτιμα, καθόσον ἐξοικειούμεθα περισσότερον πρὸς ταῦτα.

Προσευχὴ εἰς τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον, εἶναι ἡ μετάβασις
τῆς οἰκογενείας εἰς τὸ «ταμεῖον» — ἐνώπιον τῆς παρουσίας τοῦ
Κυρίου, μακρὰν τοῦ κόσμου. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε δυνα-
τόν· ὁπόταν ὅμως παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία, δὲν πρέπει νὰ παρα-
μελῇται. Ἐὰν ἐν τούτοις, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξευρεθῇ εὐνοϊκὴ
περίστασις, ἀναμφιβόλως ὁ Κύριος θὰ λάβῃ τὴν θέλησιν, ἀντὶ
τῆς πράξεως, καὶ θὰ παράσχῃ τὰς εὐλογίας αὐτοῦ ἀναλόγως.
Ἡ ἐπίδρασις τοῦ οἰκογενειακοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τοῦ θυμιά-
ματος τῆς προσευχῆς ἀνερχομένου ἐκεῖθεν πρὸς τὸν οὐράνιον
Πατέρα, καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἡ ἐκεῖθεν γινομένη περὶ τῆς χάριτός
του, ἐλέους, δυνάμεως καὶ εὐλογίας, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἐπι-
φέρωσιν ἐπιπροσθέτους εὐλογίας, οὐχὶ μόνον πρὸς τὸν Βασιλι-
κὸν Ἱερέα τὸν ὑπηρετοῦντα τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ οὕτως, ἀλλὰ
καὶ πρὸς πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας ἐκείνης. Τὸ αἶσθημα τοῦ σε-
βασμοῦ δὲ πρὸς τὸν Θεόν, τῆς πρὸς αὐτὸν εὐθύνης, καὶ ἡ ἀνα-
γνώρισις τῆς ἀγαπητῆς, καὶ προστατευτικῆς αὐτοῦ μερίμνης, θὰ
συμβαδίσωσι μετὰ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, καθ' ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν. Ἐὰν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν, θὰ εἶναι δυνατόν καὶ πάλιν
νὰ συναθροισθῶσιν ὡς οἰκογένεια, ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὰ
Θεῖα ἐλέη, καὶ ἀποδώσωσιν εὐχαριστίας, αἱ εὐλογίαι θὰ αὐξάνω-
σι, καθὼς τὸ ἄγγελιον τοῦ ἐλαίου τῆς χήρας, ὁπόταν τοῦτο
ἐξερχέτο συνεχῶς ἀπὸ ἀγγείου εἰς ἀγγεῖον. — Β' Βασιλ. δ' 1-7.

Προσευχὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ μετάβασις τῆς οἰκογενεί-
ας τοῦ Κυρίου εἰς τὸ «ταμεῖον» τῆς Θείας παρουσίας, μακρὰν
τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲ εἶναι ζωτικῶς ἀναγκαῖον διὰ τὴν πρόο-
δον αὐτῆς, τὴν ὑγείαν αὐτῆς, καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς αὐ-
ξησιν. Ἡ παραμέλησις ταύτης εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ καταλήξῃ
εἰς ἀπώλειαν δυνάμεως, ἀπώλειαν προνομίου, καὶ ὑπηρεσίας,
καὶ εἰς ἀνάλογον ἀπώλειαν χαρᾶς. Ἐν τούτοις ὅμως οὐδόλως
συμπαθοῦμεν πρὸς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς δημοσίου προσευχῆς, ὅπερ
ἀναφέρεται ὑπὸ τινος ἐφημερίδος τῆς Βοστώνης, ὁπόταν, ἀνα-
φερομένη εἰς τινὰ θρησκευτικὴν συνάθροισιν, λέγει, «Ὁ Αἰδε-
σιμώτατος Δόκτ. ἐξεφώνησε τὴν πλέον ὠραίαν καὶ εὐ-
γλωττον προσευχήν, ἡ ὁποία ποτὲ προσεφέρθη ἐνώπιον τοῦ ἀκρο-
ατηρίου τῆς Βοστώνης!» Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς προσευχῆς ἀπηυ-
θύνετο μᾶλλον εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἢ εἰς τὸν Θεόν. Αἱ Γραφαὶ

οὐχὶ μόνον ἐνθαρρύνουσι τὴν δημοσίαν καὶ τὴν εἰς ἐπήκοον πάντων προσευχὴν μεταξὺ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἀποδεικνύουσιν ἐπίσης, ὅτι ὁ προσευχόμενος πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τὸ ἀκροατήριόν του, σχετικῶς πρὸς τὴν διακονίαν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἐκεῖνος ὅστις ἀκροᾶται νὰ δύναται νὰ εἴπῃ τὸ «Ἀμήν» εἴτε ἀκουστῶς, εἴτε ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. — Α' Κορινθ. ιδ' 13-17.

Ἦτο ἡ ἄνωθεν σοφία, τὸ ἅγιον πνεῦμα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθωδήγει τὸν Παῦλον, ὁπότε μετέβαινεν εἰς νέαν τινὰ πόλιν μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ ἀναζητῇ ἐκείνους οἵτινες συνήρχοντο ἐκεῖ «ἐνθα ἐσυνηθίζετο νὰ γίνηται προσευχή». — Πράξ. ιστ' 13.

Εἶναι δὲ γεγονός εἰσέτι, ὅτι καὶ ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀφθονοῦσι περισσότερον μεταξὺ ἐκείνων ἐκ τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ, οἵτινες προσεύχονται ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, ἵνα ἡ χαρὰ αὐτῶν ᾖ πεπληρωμένη.

Ἐν τούτοις ὅσα σδῆποτε συναθροίσεις, καὶ ἐὰν ἔχῃ ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου διὰ τὴν μελέτην τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἀλλήλων, εἰς τὴν ἁγιωτάτην πίστιν, προτρέπομεν, ὅπως οὐδεμία συνάθροισις, ἢ ὑπηρεσία νὰ θεωρῇται ὡς καταλλήλως ἀρχίσασα, ἐὰν μὴ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς μελέτης ταύτης, κατὰ πρῶτον ἐπικληθῇ· οὐδεμία δὲ συνάθροισις πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς καταλλήλως λήξασα, ἐὰν δὲν εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον διὰ τὸ προνόμιον τὸ ὁποῖον ἀπηλαύσαμεν, καὶ διὰ τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ τὴν εἰς ἡμᾶς ἐπιδαψλευθεῖσαν, — ὅπως ὁ Λόγος τῆς χάριτος Αὐτοῦ ἀποβῇ τροφὴ πραγματικὴ εἰς τὰς καρδίας ἐκείνων οἵτινες ἤκουσαν μετὰ εἰλικρινοῦς ἐπιθυμίας, ὅπως γνωρίσωσι καὶ ἐκτελέσωσι τὸ θέλημα Αὐτοῦ.

Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΠΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Πίστις εἶνε ἀναγκαία, πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ γίνωμεν τέκνα Θεοῦ, — ναί, πρὸ τῆς δικαιοσύνης ἡμῶν, — διότι «ἐδικαιώθημεν διὰ πίστεως», πρὶν ἢ λάβωμεν τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰρήνην, καὶ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν. Ἡ πίστις αὕτη τὴν ὁποίαν εἶχομεν πρὶν ἢ λάβωμεν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, δὲν δύναται συνεπῶς νὰ ἦναι ἡ πίστις, ἥτις εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος — τὸ δῶρον τοῦ πνεύματος. Πίστις εἶναι ἡ ἐνέργεια, ἡ ἐξάσκησις τῶν διανοιῶν ἡμῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Θεὸν καὶ τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἐξασκήσωσι πίστιν εἰς τὸν Θεόν, εἴτε ἔνεκεν ἀγνοίας, ἢ ἔνεκεν τῆς πεπτωκυίας καταστάσεως τοῦ νοός, εὐρίσκονται εἰς θέσιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶναι ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς νὰ εὐλογηθῶσιν ὑπὸ τοὺς ὕδρους τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἵωνος· ἀλλ' οὐχὶ εἰς κατάστασιν, ἥτις θὰ ἀπέκλειεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ συμμε-

τάσχωσιν εἰς τὰς εὐλογίας τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, — τοῦ Χιλιε-
τοῦς αἰῶνος. Ἡ κλῆσις τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος εἶναι δι'
ἐκείνους οἵτινες δύνανται, καὶ οἵτινες θὰ περιπατήσωσι διὰ πί-
στεως, καὶ οὐχὶ δι' ὄψεως, — ὅστις δὲ δὲν δύναται ἢ δὲν
θέλει νὰ περιπατήσῃ οὕτως, δὲν δύναται νὰ βαδίσῃ ἤδη μετὰ τοῦ
Θεοῦ. «Ἄνευ πίστεως ἀδύνατον εὐαρεστῆσαι τῷ Θεῷ». Ὅστις
δὲν ἔχει τοιαύτην πίστιν, ἵνα κάμῃ τὴν ἑναρξιν, δὲν δύναται νὰ
ἀρχίσῃ κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν. Ἐὰν δὲ ἀκόμῃ ἔχῃ τὴν πί-
στιν, ὅπως ἀρχίσῃ, δὲν αὐξάνει ὅμως καὶ δὲν ἀναπτύσσεται,
θὰ ὑπολείπηται ὡς πρὸς τὴν δύναμιν, ὅπως ἀποθῇ νικητής, διότι,
«Αὕτη εἶναι ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν». —
Α' Ἰωάν. ε' 4.

Πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν εὐρεῖαν διαφορὰν τὴν ὑφί-
σταμένην μεταξὺ πίστεως καὶ εὐπιστίας. Ἐκατομμύρια ἀνθρώ-
πων εἶναι εὐπιστοί, καὶ δεισιδαίμονες, καὶ πιστεύουσι χίλια καὶ
ἓν πράγματα ἀνόητα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν ἐπαρκεῖς ἀπο-
δείξεις. Οἱ δεισιδαίμονες ὅμως οὗτοι ἄνθρωποι, οἱ πιστεύοντες
ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύωσι, δὲν εὐρίσκονται μόνον
εἰς τὰς ἀπίστους χώρας. Ἐκατομμύρια ἐξ αὐτῶν φέρουσι τὸ ὄνο-
μα τοῦ Χριστιανοῦ, μετὰ τινος φατριαστικῆς ἀφοσιώσεως. Ἡ
δεισιδαιμονία καὶ εὐπιστία πρέπει νὰ καταδικάζωνται, καὶ νὰ α-
ποδοκιμάζωνται, νὰ ἀποφεύγωνται, νὰ ὑπερνικῶνται. Ἡ ἀληθὴς
πίστις πρέπει νὰ ἐνθαρρύνηται, νὰ οἰκοδομῇται, νὰ ἰσχυροποιῇ-
ται, καὶ νὰ αὐξάνηται. Ἡ πίστις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πίστις, ἡ ἐμ-
πιστοσύνη, ἥτις οἰκοδομεῖ ἐπὶ τῶν Θεῶν ἐπαγγελιῶν, καὶ οὐχὶ
ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων, φιλοσοφιῶν, ἢ φαντασιοσκο-
πιῶν.

Ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸ ὄνο-
μά Του φανεροῖ, ὁ Αὐθύπαρκτος, ὁ Παντο-δύναμος, ὁ Πάν-σοφος,
ὁ Παν-δίκαιος, καὶ Παν-άγαθος Δημιουργός, καὶ ἐὰν πιστεύωμεν,
ὅτι γίνεται μισθαποδότης πρὸς τοὺς νοημόνως ἐκζητοῦντας αὐτόν,
τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ᾔηται, ὅτι θὰ ζητῶμεν αὐτόν, — θὰ ζητῶμεν
νὰ γνωρίσωμεν, καὶ νὰ κατανοήσωμεν τὸν Λόγον Αὐτοῦ· γνωρί-
ζοντες δὲ καὶ κατανοοῦντες τοῦτον, θὰ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην πρὸς
αὐτόν, θὰ διευθύνωμεν τὴν ἡμετέραν πορείαν τῆς ζωῆς ἀναλόγως.
Ἡ ἑναρξιν δὲ αὕτη τῆς πίστεως, ὑπὸ τὴν Θεῖαν εὐνοιαν, ἐμ-
φαίνεται ἐν τῷ Χριστῷ, ὡς τὴν νέαν καὶ ζῶσαν ὁδὸν τῆς ἐνώσε-
ως καὶ πάλιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν εὐνοιαν
αὐτοῦ. Καθόσον δὲ ἡ πίστις αὕτη κατανοεῖ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐξα-
σκεῖται ἐν ὑπακοῇ, αὐξάνει, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἔρχεται ἐπ'
αὐτῆς περισσότερον φωτίζουσα αὐτήν, σχετικῶς πρὸς τοὺς ὄρους
τῆς ἀποδοχῆς, καὶ τῆς κατατάξεως ὡς μέλους ἐν τῇ νέᾳ κτίσει.
Ἡ αὐξάνουσα δὲ πίστις κατανοεῖ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ—
περὶ τῶν κληρονόμων τοῦ Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμων μετὰ Ἰησοῦ

Χριστοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Λυτρωτοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Πνεύματος, — ἡ ἀποκύψις, τὸ χρῖσμα, ἡ υἱοθεσία, ὡς υἱῶν.

Τὸ περαιτέρω ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ μεγαλητέρα διαφώτισις διὰ τοῦ φωτός τῆς χρυσῆς λυχνίας ἐν τοῖς Ἀγίοις, καθιστῶσα ἱκανὸν τὸν ὀφθαλμὸν τῆς πίστεως ὅπως βλέπῃ πράγματα, μὴ βλεπόμενα ἐκ τῶν ἑξῶθεν, — ὅπως ἀναγνωρίζῃ τὴν εἰδικὴν διακονίαν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως, σχετικῶς πρὸς τὸ φῶς, σχετικῶς πρὸς τὸν ἄρτον τῆς προθέσεως, σχετικῶς πρὸς τὸ θυμίαμα τοῦ χρυσοῦ θυσιαστηρίου, καὶ εἰς τὸ Ἰλαστήριον πέραν τοῦ καταπετάσματος. Καθόσον δὲ ἡ ζῶσα, ὑπήκοος πίστις βαθμιαίως εἰσέρχεται εἰς τοὺς διαφόρους τούτους χαρακτῆρας τῆς Θείας εὐνοίας καὶ εὐλογίας, ὡς ταῦτα ἀποκαλύπτονται ἐν τῷ Θείῳ Λόγῳ, καθίσταται ἔτι μᾶλλον ἰσχυροτέρα, ἔτι μᾶλλον σαφεστέρα καὶ ἀποβαίνει στοιχειῶδες μέρος τοῦ νέου νοός. Διαβλέπει δὲ ἐκ τοῦ ὑπερόχου τούτου σημείου πράγματα, ἅτινα δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἴδῃ προηγουμένως, καὶ σχετικῶς πρὸς τὰ ὅποια ὁ Ἀπόστολος λέγει, «Ἄ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου [φυσικοῦ ἀνθρώπου] οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». — Α' Κοριν. 6' 9.

Διὰ τοῦ λόγου τῆς ἐπαγγελίας, ἐξεικονιζομένου διὰ τοῦ πνεύματος, αὕτη βλέπει τὰς μεγίστας καὶ πολυτίμους ἐπαγγελίας, τὰ οὐράνια πράγματα, τὰς δόξας, αἵτινες θὰ ἐπιτευχθῶσιν ἐν τῇ Πρώτῃ ἀναστάσει, — τὴν Βασιλείαν ἣτις θὰ ἐγκατασταθῇ, — τὴν Βασιλείαν τῆς διακαιοσύνης, ἐπιφέρουσαν τὴν εὐλογίαν εἰς πασας τὰς φυλάς τῆς γῆς, — τὴν καθυπόταξιν τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὴν ἐξολόθρευσιν παντὸς ἀτόμου, καὶ πράγματος, ὅπερ δὲν θὰ συνεργάζεται πρὸς δόξαν Θεοῦ, καὶ συμφώνως πρὸς τὸν Θεὸν νόμον τῆς ἀγάπης. Τὸ νέον κτίσμα βλέπει πάντα ταῦτα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς διανοίας· ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος διαβεβαιοῖ ἡμᾶς ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς οὗτος, δύναται νὰ παρατηρήσῃ πολλὰ ἐκ τῶν πραγμάτων τούτων, ἅτινα δὲν εἶναι σαφῆ, καὶ καταληπτικά εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, — διότι, «Ἡμῖν ἀπεκάλυψεν ταῦτα ὁ Θεὸς διὰ τοῦ πνεύματος, Αὐτοῦ, ὃ πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ». — Α' Κορινθ. 6' 9, 10.

Ἡ ἐκ τοῦ πνεύματος ἀποκεκνημένη αὕτη πίστις εἰς πράγματα μὴ εἰσέτι βλεπόμενα, ἀποτελεῖ μέρος τῆς παρούσης κληρονομίας τῆς νέας κτίσεως, καὶ στενῶς συνδέεται πρὸς πᾶσαν αὐτῆς ἐλπίδα, καὶ πρὸς πᾶσαν χαράν, — παρέχουσα τὴν μόνην δυνατὴν πρόγευσιν τῆς «ἐπακολουθούσης δόξης». Πράγματι δὲ καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, εἶναι τὸ θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου πᾶσαι ἡμῶν αἱ χαραὶ καὶ αἱ ἐλπίδες εἶναι ὠκοδομημέναι. «Πίστις ἐστίν, ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος, οὐ βλεπομένων». Λι' αὐτῆς πράγματα, μὴ εἰσέτι βλεπόμενα, καθίστανται τόσον ψηλα-

φητά εἰς τὰς διανοίας ἡμῶν, ὅσον καὶ τὰ βλεπόμενα· ναί, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης μανθάνομεν νὰ ἐκτιμῶμεν, ὅτι τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα βλέπομεν διὰ τῶν φυσικῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν εἶναι πρόσκαιρα, ἐνῶ τὰ πράγματα, ἅτινα δὲν βλέπομεν διὰ τῶν φυσικῶν ἡμῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ κατανοοῦμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, εἶναι τὰ πραγματικά, τὰ αἰσθητά, τὰ αἰώνια.

Ὅποσον ἀναγκαία εἶναι ἡ πίστις διὰ τὴν ἀπόκτησιν καὶ διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς παρουσίας ἡμῶν κληρονομίας, τῆς προγεύσεως τῶν μελλουσῶν εὐλογιῶν, τοῦτο καταδείκνυται διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου, ὅστις ἀφ' οὗ λέγει, «Εἰ τις λείπεται σοφίας, αἰτεῖτε παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσι καὶ μὴ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ» — κατόπιν προσθέτει, «Αἰτεῖτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος. Ὁ γὰρ διακρινόμενος, ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης, ἀνεμιζομένῳ καὶ ριπιζομένῳ. Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ. «Μὴ γὰρ οἰέσθω ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅτι λήψεται τι παρὰ τοῦ Κυρίου». (Ἰάκ. α' 5-8). Ὁ Ἀπόστολος δεικνύει τοιοῦτοτρόπως, ὅποσον ἀδύνατον ἤθελεν εἶσθαι δι' ὁλονδήποτε ὅπως γείνη ὑπερνικητής, χωρὶς νὰ ἀποβῇ ἰσχυρὸς εἰς τὴν πίστιν.

Συνεπῶς αἱ Γραφαὶ πανταχοῦ προτρέπουσιν αὔξησιν εἰς τὴν πίστιν, ἅπαντες δὲ οἱ ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ προσεύχωνται, ὡς προσηύχοντο οἱ Ἀπόστολοι, «Κύριε αὔξησον εἰς ἡμᾶς τὴν πίστιν», προσευχόμενοι δὲ οὕτως οὗτοι ἔχουσιν ἀνάγκην ὅπως χρησιμοποιῶσι τὰ μέσα, ἅτινα ὁ Θεὸς ὥρισε διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προσευχῆς ταύτης. Ἐὰν αἱ προσευχαὶ αὐτῶν εἶναι ἐλικορνεῖς οὗτοι θὰ μεταχειρίζωνται τὰ μέσα ταῦτα ἐνθέρμως — θὰ ζητῶσι τὸν Κύριον δὲ τῆς προσευχῆς, θὰ ζητῶσι νὰ γνωρίσωσι τὸν Λόγον Αὐτοῦ, θὰ ζητῶσι νὰ ὑπακούωσιν εἰς αὐτόν, θὰ ζητῶσι καὶ θὰ ἀπολαμβάνωσι τὸ ἔργον αὐτοῦ, θὰ ζητῶσι νὰ περιενδυσθῶσι πάσας τὰς χάριτας τοῦ πνεύματος· ἐὰν δὲ εἶναι αὐτὴ ἡ πίστις αὐτῶν, θὰ ἔχωσιν ἰσχυράν πίστιν, πλήρη βεβαιότητα πίστεως, καὶ «οὐ μὴ πταίσωσι ποτέ, ἀλλὰ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται αὐτοῖς ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν, τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ» — ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. — Β' Πέτρου α' 10,11.